

Amerikan Työväenjärjestöjen Tulevaisuus

Kirjoittanut RIFTI

Perustamisensa jälkeen Amerikan työväenjärjestöt eivät ole olleet niin voimattomia, tarmottomia ja taistelukyvyttömiä kuin mitä ne ovat tällä hetkellä ja milloinkaan ennen niiden toimintaa ei ole sen paremmin tarvittu kuin juuri nyt. Numerollisesti pienempinäkin ollen niillä on kuitenkin ollut rohkeutta ja taistelutarmoa. Pienempinäkin ollen ne hyökkäsivät. Useasti ne lyötiin takaisin, lyötiin ankarastikin, mutta siitä huolimatta ne yhä tekivät uusia hyökkäyksiä pääoman linnoituksia vastaan.

Teollisen kehityksen aiheuttamat suunnattomat muutokset ovat piirtäneet syvää jälkeä Amerikan yhteiskunnalliseen elämään, sen liikkeisiin ja laitoksiin, tehden niissä perusteellisia muutoksia. Tässä kehitysprosessissa ovat säilyneet ja voimistuneet ainoastaan ne, jotka ovat tilanteen mukaisella tavalla soveltauduttaneet itsensä uusiin oloihin. Paljon on tässä prosessissa tullut uutta. Paljon on hävinnyt vanhaa ja paljon on tapahtunut muotojen ja tapain muutosta, riippuen aina siitä miten tilanne on kulloinkin ymmärretty ja seuraukset oikein osattu arvioida. Ylimalkainenkin tarkkailu osoittaa, että työväenjärjestöt tässä muutosprosessissa ovat joutuneet vetämään lyhemmän korren.

TYÖVÄENJÄRJESTÖJEN jäsenmäärä nousi korkeimmilleen maailmansodan ajalla ja heti sen jälkeen. V. 1920 A. F. of L:n jäsenmääräksi ilmoitettiin 4,078,740. Tällöin se kuitenkin jo oli menettänyt taistelutarmonsa, muuttuen kiihkopatrioottiseksi sotahysterian vallitessa. Näihin aikoihin olivat muutkin työväenjärjestöt voimakkaimmillaan, mutta ne, samoin kuin A. F. of L., alkoivat laskukauteensa, joka lasku on jatkunut nopeassa tempossa viimeiset kymmenen vuotta.

Miksi jäsenmäärän pienentyminen ja miksi nekin, jotka vielä järjestöihin kuuluvat, ovat taistelukuntoisuutensa menettäneet niin tarkoin, ettei edes puolustustaiteluun kyetä? Tämä tarjoaa mielenkiintoisen tutkimusaineiston niille jotka ovat työväenjärjestöihin ja niiden taisteluihin kiintyneet. Yksi asia on jokaiselle selviönä: Palkkojen romahdusmainen alenemisprosessi on käynnissä kautta maan ja kaikissa teollisuuksissa, työväestön asemaa kiristetään kaikilta suunnilta ja kaikilla keinoilla — ja kaiken tämän edessä ja keskellä työväenjärjestöt ovat avuttomina ja toimettomina, vieläpä tekevät sopimuksiakin vapaaehtoisista palkkojen alennuksista.

* * *

A. F. of L. ei voimakkaimmillaan ollen kunnioitusta herättävä järjestö. Teollisuuskapitalistit seurasivat huolestuneina sen

kasvua ja politikoitsijat mielistelivät sitä ääntenkalastustarkoituksessa. Se on vieläkin verrattain suuri järjestö. Sen jäsenmääräksi ilmoitettiin viime syksynä pidetyssä konventionissa 2,889,550, mutta todellisudessa se lienee kahden miljoonan vaiheilla. Hillenkaivajain järjestön presidentti John L. Lewis raportoeraa järjestönsä kuuluvan 400,000 jäsentä, saaden sen perusteella yleiskonventionissa suurimman edustusoikeuden. Mutta oppositiossa olevat saman järjestön jäsenet väittävät jäsenmäärän olevan paljon lähempänä 200,000 kuin 400,000. Toisissa unioissa on tietenkin samanlainen jäsenmäärän liloittelu käynnissä, kaiken muun gräftäyksen lisäksi, joten todellista jäsenmäärää ei voida läheskään tarkalleen sanoa.

Nyt sitä eivät enää pelkää kapitalistit eivätkä politikoitsijat ota sitä huomionsa, sillä he tietävät että se on ulkonaisen pienentymisensä lisäksi sisällisesti rappeutunut vieläkin suuremmassa määrässä. Kaikkein selvimmin tämän sisällisen samoin kuin ulkonaisenkin heikkoutensa tietävät mainitun järjestön virkailijat, he tietävät sen niin hyvin että he pelkäävät romahduksen tapahtuvan milloin hyvänsä työtaistelussa jouduttaisiin kireälle. Juuri tämän vuoksi he eivät enää taisteluun antaudukaan. He ottavat palkan alennukset vastaan suosiolla, tietäen siten saavansa pitää

hyväpalkkaiset virkapaikkansa — jäsenistöä heidän ei tarvitse peljätä, sillä se on ehdottomasti virkakoneisto joka määrää ja hyväksyy kaikki mitä tehdään tai tekevä jätetään.

Kaukonäköisimmät kapitalistit näkevät mainitussa järjestössä oivallisen välikappaleen työväestön tyytyväisenä pitämiseksi. Sitä voidaan käyttää, ja on käytettykin, radikaalidemokratian työväestön vastustamiseksi hyvällä menestyksellä. Tietäen heikkoutensa taistelussa työnteittäjiä vastaan, ovat nämä ovelat virkailijat menneet melkein avoimesti linjan vastakkaiselle puolelle, käsittäen siten voivansa säilyttää järjestönsä ainakin nimellisesti — ja oman asemansa runsaine tuloinen. Sama tarkoitus oli pari vuotta sitten kokouksella kuuluisalla White Housen — Valkoisen talon — konferenssilla, johon A. F. of L. osallistui presidenttinsä Greenin johdolla, tehden taistelemattomuuslupauksen Amerikan teollisuuskapitalisteille ja presidentti Hooverille, josta nämä puolestaan antoivat lupauksensa olla palkkoja laskematta nykyisen lamaannuksen aikana — jonka lupauksen he ovat pitäneet yhtä tunnollisesti kuin kapitalistit tavallisesti työläisille antamansa lupaukset pitävät.

* * *

Korkeimmillaankin ollen kuului taloudellisiin järjestöihin vähemmän kuin 15 prosenttia Yhdysvaltain työläisistä. Syyt järjestöistä pois pysymiselle ovat moninaiset. Juuri silloin kuin työväenjärjestöt olivat nousukaudessaan, ilmestyi näyttämölle n. s. yhtiön-unionismi, joka sai paljon häiriötä aikaan työläisiä järjestettäessä omiin järjestöihinsä. Yksinkertaisia työläisiä voidaan narrata melkein vaikka millä, ja niin niitä voitiin narrata yhtiön-unionismilla, joka oli "aivan yhtä hyvä kuin työläistenkin perustama unio" ja vielä sen lisäksi turvallinen.

Toinen, vähän jälkeenpäin ilmestynyt uutuus, oli osakkeiden myynti työläisille. Se niinkään käänsi työläisten huomiota pois järjestäytymisestä, sillä olivathan he silloin yhtiönsä "omistajia" ja voittojakin luonnollisesti tuli sitä enemmän mitä rauhallisemmin, unioiden häiritsemättä, saa-

tiin työskennellä — ainakin voitto-osinkoja piti tuleman.

Tällaisissa hölmöläisten seikkailuissa Amerikan työväestö askarteli aikana jolloin se järjestöjensä avulla olisi voinut kohottaa elintasoaan ja lyhentää työpäiväänsä. Mutta työnteittäjät oveluudellaan ohjasivat heidät sivuraiteille — ja työväenjärjestöjen kasvu pysähtyi siihen.

On tietysti useita muitakin seikkoja jotka tämän kasvun pysäyttivät. Olihan työläisillä jo silloinkin jossain määrin selvillä A. F. of L:n byrokraattisuus, aiheuttaen se vastenmielisyyttä mainittua järjestöä kohtaan. Suurimpana syynä kuitenkin oli mainitun järjestön olemus sellaisenaan. Näihin aikoihin ammattilaisuus hävisi nopeasti tekniikan kehityksen tieltä ja A. F. of L. kaikkein vähimmän kykeni tai halusi soveltautua muuttuneisiin oloihin. Se itsestään piti kiinni ammattilaisuudesta, ja pitää vieläkin, vaikka useat ammatit ovat melkein kokonaan syrjäytyneet koneitten tieltä.

Jos olisi oikein tarkalleen määriteltävä joku vissi syy Amerikan työväestön järjestymättömyydelle ja sen puutteellisille järjestöille, niin silloin olisi ehkä sanottava että se on individualismi — Amerikan oloihin ominainen yksilöllisyys.

Individualistisen filosofian omaksuma henkilö on siinä käsityksessä että hän, eikä yhteiskunta tai ympäristö, on se joka määrää. Nykyaikainen individualismi on peräisin renessanssi ajalta. Kaupunkapitalistinen aikakausi tarjosi sille hedelmällisen maaperän. Silloin yksilöllä oli mahdollisuus kohota toisten yläpuolelle. Se valtasi alaa Euroopassa jo paljon ennen kuin se keikutui Amerikkaan. Euroopassa se kuitenkin rajoittui keskiluokkaan, sillä heillä ainoastaan oli mahdollisuudet kohota. Amerikka on ainoa maa missä proletariaatin individualismilla oli maaperää; ainoa maa jossa ammattitaidottomalle työläiselle oli mahdollisuudet avoinna, jos onni oli suosiollinen.

Köyhän, ammattitaidottoman työläisen kohoaminen työnteittäjäksi, tehtailijaksi ja kapitalistiksi oli sängen yleistä vielä puolen vuosisataa sitten, jolloin A. F. of L. pe-

rustettiin. Vieläkin suuremmat mahdollisuudet oli kohota ammattilaisella. Kone-teollisuuden nousun ja lännen asuttamisen aikana ei juuri kukaan työläinen aikunut pysyä työväenluokassa muuta kuin väliaikaisesti. Amerikan työväenluokan harvinaisen lujassa istuva individualismi on saanut juurensa näiltä ajoilta. Tämä ei voinut olla vaikuttamatta A. F. of L. luonteeseen, johon yksinomaan järjestettiin ammattilaisia, heistä tuli asemaltaan sekä mielipiteiltään kermakerros — Amerikan työväenluokan aristokratia, ja sellaisena se on pysynyt.

Tällaiselle perustukselle rakentuen, A. F. of L. ei ole koskaan yrittänytkään kohottaa koko työväenluokan asemaa. Se on pitänyt tärkeämpänä yksilön kuin luokan johon tämä yksilö kuuluu. Se on pyrkinyt kohottamaan yksilöistä muodostuneita ryhmiä, mutta ei työväenluokkaa kokonaisuudessaan. Sen toimiala on rajoittunut ainoastaan korkeapalkkaisten ammattilaisten piiriin, joten suurin osa työväenluokasta on jäänyt sen vaikutusvallan ulkopuolelle.

Ammattilaisuus on häviämässä konetekniikan vaikutuksesta. Yksilöllisten mahdollisuuksien aika on jo aikoja sitten hävinnyt suurtuotannon helmoihin — mutta työläisten maailmankatsomus on vieläkin yhtä individualistinen kuin milloinkaan ennen.

Ja sillä on suuri merkitys.

* * *

Mutta puutteellisuuksistaan huolimatta A. F. of L:lla on ansioitakin joista on annettava tunnustus. Sillä on paljonkin ansioita silloin kun sitä verrataan kokonaan järjestymättömään joukkoon. Työpäivän lyhentämisellä on korvaamaton merkitys ja jäsentensä palkkatason se on pitänyt korkealla joka on jossain määrin vaikuttanut toistenkin palkkatason. Ellei edes sitä vähää järjestyneisyyttä olisi ollut, niin kuka pa voi sanoa vaikka Amerikan työväenluokan kohtalo olisi ollut paljonkin ankarampi kuin mitä se on ollut. Nyt kun Amerikan

työväenluokka on nopein askelin lähestymässä täydellistä järjestymättömyyskautta, niin sopii puutteellisuuksista huolimatta ottaa hyvät puolet huomioon.

A. F. of Laborin heikentyminen ei ole auttanut toisia työväenjärjestöjä pääsemään jaloilleen. Päinvastoin jokainen järjestö on numerollisesti pienentynyt viimeisinä vuosina ja eikä suinkaan voida sanoa että ne olisivat sisällisestikään voimistuneet.

Mikä on tästä oleva seurauksena? Mikä on työväenjärjestöjen kohtalo läheisessä tulevaisuudessa?

Selvää on että pienentyminen ei voi menä sen pitemmälle kuin mitä järjestöissä jäseniä riittää, mutta niin pitkälle se voi menä. Kapitalistiluokka käsittää ajan tulleen jolloin työväenjärjestöt voidaan murskata, ja se ei jätä tilaisuutta käyttämättä. Sen lisäksi suurin järjestö on viime aikoina joutunut raketeeraajien temmelyskentäksi, joka jo itsestään on kyllin vaikuttava tekijä järjestömoraaalin rappeuttamaan ja täten jouduttamaan lopullista tuhoa.

* * *

Halua ei ole olla ennustaja, mutta tilanne edellyttää ja merkit viittaavat että kapitalismi itsekkin on muuttumisprosessissa ja on paljon mahdollista, että nykyistä lamaanusta tulee seuraamaan jonkunlainen teollisuusfeodalismien aikakausi. Miten pitkä se tulee olemaan, sitä on vaikea tietää, mutta kyllin pitkä poistaakseen perusteellisesti kaikki työväenjärjestöt, niin perusteellisesti kuin ne hävittää voidaan.

Ehkäpä tällöin koittaa se useain ihailema aikakausi, jolloin ei tarvitse maksaa työväenjärjestöjen jäsenmaksuja eikä kuunnella järjestöihin yhtymiskehoituksia. Mutta tämä "ihana" utopia ei missään tapauksessa tule olemaan pitkäaikainen.

Silloin on teollisuusunionismien vuoro. — Miksi se tähän mennessä ei ole kyennyt nousemaan, sitä joskus toisfe.

Kansa jolla sisällisesti ei ole yhteisymmärrystä, voi säilyttää ulkonaisesti kansan muodon, mutta todellisuudessa se on lakannut sitä olemasta ja joku tapaus ennemmin tai myöhemmin siirtää sen niiden kansojen joukkoon, joita ei enää ole olemassa.

—LOCARDAISE.